

ZÁKON O DANI Z PŘIDANÉ HODNOTY

zákon č. 235/2004 Sb., ze dne 1. dubna 2004

ve znění:

zák. č. 635/2004 Sb., č. 669/2004 Sb., č. 124/2005 Sb., č. 215/2005 Sb., č. 217/2005 Sb.,
č. 377/2005 Sb., č. 441/2005 Sb., č. 545/2005 Sb., č. 109/2006 Sb. (část), č. 230/2006 Sb.,
č. 319/2006 Sb., č. 109/2006 Sb. (část), č. 172/2007 Sb., č. 270/2007 Sb., č. 261/2007 Sb.,
č. 296/2007 Sb., č. 124/2008 Sb., č. 126/2008 Sb., č. 302/2008 Sb., č. 87/2009 Sb.,
č. 362/2009 Sb., č. 489/2009 Sb., č. 120/2010 Sb., č. 281/2009 Sb., č. 199/2010 Sb.,
č. 47/2011 Sb. (část), č. 47/2011 Sb., č. 47/2011 Sb. (část), č. 370/2011 Sb., č. 457/2011 Sb.
(část), č. 375/2011 Sb., č. 167/2012 Sb., č. 333/2012 Sb., č. 457/2011 Sb., č. 18/2012 Sb.,
č. 500/2012 Sb., č. 502/2012 Sb., č. 502/2012 Sb. (část), č. 241/2013 Sb., č. 344/2013 Sb.,
č. 502/2012 Sb. (část), č. 344/2013 Sb., č. 196/2014 Sb. (část), č. 196/2014 Sb.,
č. 262/2014 Sb., č. 360/2014 Sb., č. 360/2014 Sb. (část), č. 113/2016 Sb. (část),
č. 243/2016 Sb., č. 243/2016 Sb. (část), č. 298/2016 Sb., č. 113/2016 Sb., č. 377/2015 Sb.,
č. 188/2016 Sb., č. 40/2017 Sb., č. 33/2017 Sb., č. 170/2017 Sb., č. 40/2017 Sb. (část),
č. 225/2017 Sb., č. 371/2017 Sb. (část), č. 371/2017 Sb., č. 283/2018 Sb., č. 6/2019 Sb.,
č. 80/2019 Sb. (část), č. 80/2019 Sb., č. 80/2019 Sb. (část), č. 256/2019 Sb., č. 299/2020 Sb.,
č. 343/2020 Sb., č. 80/2019 Sb. (část), č. 283/2020 Sb., č. 527/2020 Sb., č. 609/2020 Sb.,
č. 355/2021 Sb., č. 343/2020 Sb. (část), č. 371/2021 Sb., č. 93/2022 Sb., č. 93/2022 Sb.
(část), č. 366/2022 Sb. (část), č. 366/2022 Sb., č. 285/2023 Sb., č. 284/2021 Sb.,
č. 432/2022 Sb., č. 349/2023 Sb., č. 417/2023 Sb., č. 469/2023 Sb., č. 363/2021 Sb.,
č. 251/2023 Sb., č. 461/2024 Sb. a č. 126/2025 Sb.

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

ZÁKLADNÍ USTANOVENÍ

HLAVA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

§ 1

Předmět úpravy

Tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie¹⁾ a upravuje daň z přidané hodnoty.

¹⁾ Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty.

Směrnice Rady 2006/79/ES ze dne 5. října 2006 o osvobození zboží dováženého v drobných zásilkách neobchodní povahy ze třetích zemí od daní.

Směrnice Rady 2008/9/ES ze dne 12. února 2008, kterou se stanoví prováděcí pravidla pro vrácení daně z přidané hodnoty stanovené směrnicí 2006/112/ES osobám povinným k dani neusazeným v členském státě vrácení daně, ale v jiném členském státě.

Třináctá směrnice Rady ze dne 17. listopadu 1986 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Úprava vrácení daně z přidané hodnoty osobám povinným k dani neusazeným na území Společenství.

Směrnice Rady 2008/8/ES ze dne 12. února 2008, kterou se mění směrnice Rady 2006/112/ES, pokud jde o místo poskytnutí služby.

Směrnice Rady 2008/117/ES ze dne 16. prosince 2008, kterou se mění směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty za účelem boje proti daňovým únikům spojeným s plněním uvnitř Společenství.

Směrnice Rady 2009/47/ES ze dne 5. května 2009, kterou se mění směrnice 2006/112/ES, pokud jde o snížené sazby daně z přidané hodnoty.

Směrnice Rady 2009/69/ES ze dne 5. května 2009, kterou se mění směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, pokud jde o daňové úniky spojené s dovozem.

Směrnice Rady 2009/132/ES ze dne 19. října 2009, kterou se vymezuje oblast působnosti čl. 143 písm. b) a c) směrnice 2006/112/ES, pokud se jedná o osvobození některých druhů zboží od daně z přidané hodnoty při konečném dovozu.

Směrnice Rady 2009/162/EU ze dne 22. prosince 2009, kterou se mění některá ustanovení směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty.

Směrnice Rady 2010/23/EU ze dne 16. března 2010, kterou se mění směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, pokud jde o volitelné a dočasné používání mechanismu přenesení daňové povinnosti ve vztahu k poskytnutí některých služeb s vysokým rizikem podvodů.

Směrnice Rady 2010/66/EU ze dne 14. října 2010, kterou se mění směrnice 2008/9/ES, kterou se stanoví prováděcí pravidla pro vrácení daně z přidané hodnoty stanovené směrnicí 2006/112/ES osobám povinným k dani neusazeným v členském státě vrácení daně, ale v jiném členském státě.

Směrnice Rady 2010/45/EU ze dne 13. července 2010, kterou se mění směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, pokud jde o pravidla fakturace.

Směrnice Rady 2013/61/EU ze dne 17. prosince 2013, kterou se mění směrnice 2006/112/ES a 2008/118/ES, pokud jde o francouzské nejvzdálenější regiony, a zejména Mayotte.

Směrnice Rady 2013/42/EU ze dne 22. července 2013, kterou se mění směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, pokud jde o mechanismus rychlé reakce proti podvodům v oblasti DPH.

Směrnice Rady 2013/43/EU ze dne 22. července 2013, kterou se mění směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, pokud jde o volitelné a dočasné používání mechanismu přenesení daňové povinnosti ve vztahu k dodání některého zboží a poskytnutí některých služeb s vysokým rizikem podvodů.

Směrnice Rady (EU) 2016/1065 ze dne 27. června 2016, kterou se mění směrnice 2006/112/ES, pokud jde o zacházení s poukazy.

Směrnice Rady (EU) 2017/2455 ze dne 5. prosince 2017, kterou se mění směrnice 2006/112/ES a směrnice 2009/132/ES, pokud jde o určité povinnosti v oblasti daně z přidané hodnoty při poskytování služeb a prodeji zboží na dálku.

Směrnice Rady (EU) 2018/1713 ze dne 6. listopadu 2018, kterou se mění směrnice 2006/112/ES, pokud jde o sazby daně z přidané hodnoty uplatňované na knihy, noviny a časopisy

Směrnice Rady (EU) 2018/1910 ze dne 4. prosince 2018, kterou se mění směrnice 2006/112/ES, pokud jde o harmonizaci a zjednodušení určitých pravidel v systému daně z přidané hodnoty pro obchod mezi členskými státy.

Směrnice Rady (EU) 2019/475 ze dne 18. února 2019, kterou se mění směrnice 2006/112/ES a 2008/118/ES, pokud jde o zahrnutí italské obce Campione d'Italia a italských vod jezera Lugano do celního území unie a do územní působnosti směrnice 2008/118/ES.

Směrnice Rady (EU) 2019/1995 ze dne 21. listopadu 2019, kterou se mění směrnice 2006/112/ES, pokud jde o ustanovení týkající se prodeje zboží na dálku a určitých domácích dodání zboží.

Směrnice Rady (EU) 2021/1159 ze dne 13. července 2021, kterou se mění směrnice 2006/112/ES, pokud jde o dočasná osvobození od daně při dovozu a některých dodáních v reakci na pandemii COVID-19.

Směrnice Rady (EU) 2019/2235 ze dne 16. prosince 2019, kterou se mění směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty a směrnice 2008/118/ES o obecné úpravě spotřebních daní, pokud jde o obranné úsilí v rámci Unie.

Směrnice Rady (EU) 2022/542 ze dne 5. dubna 2022, kterou se mění směrnice 2006/112/ES a (EU) 2020/285, pokud jde o sazby daně z přidané hodnoty

Směrnice Rady (EU) 2020/284 ze dne 18. února 2020, kterou se mění směrnice 2006/112/ES, pokud jde o zavedení určitých požadavků na poskytovatele platebních služeb.

Směrnice Rady (EU) 2020/285 ze dne 18. února 2020, kterou se mění směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, pokud jde o zvláštní režim pro malé podniky, a nařízení (EU) č. 904/2010, pokud jde o správní spolupráci a výměnu informací za účelem sledování správného uplatňování zvláštního režimu pro malé podniky.

K § 1

Oblast daně z přidané hodnoty je v EU silně harmonizována. Existuje celá řada směrnic, které tuto oblast regulují. Základ tvoří směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty („Směrnice“), která byla za dobu své účinnosti již mnohokrát novelizována.

Zákon výslovně v § 1 stanoví, že zpracovává příslušné předpisy EU. Směrnice na mnoha svých místech uvádí, že členské státy zamezí daňovým únikům, vyhýbání se daňovým povinnostem a zneužití daňového režimu (např. čl. 131, čl. 158, čl. 394). Jedním ze základních principů (nejen) daňového práva tedy je, že se právních norem nemohou dovolávat daňové subjekty jednající podvodně nebo zneužívajícím způsobem.

Směrnice, jako právní akt přijatý orgány EU a adresovaný členským státům EU, je závazná, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo. Vnitrostátní orgány každé země EU, jíž je směrnice adresována, určí formu a metody, jež členský stát použije k začlenění směrnice do svých vnitrostátních právních předpisů. Pokud členský stát směrnici do svých vnitrostátních právních předpisů neprovede, může Evropská komise zahájit řízení o porušení práva a požádat Soudní dvůr EU, aby proti této zemi rozhodl.

Pravidla stanovená příslušnými směrnicemi jsou do českého právního systému provedena tímto zákonem.

Vedle směrnic je nutné zároveň postupovat dle prováděcího nařízení Rady (EU) č. 282/2011 ze dne 15. března 2011, kterým se stanoví prováděcí opatření ke směrnici 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty („Nařízení“). I toto prováděcí Nařízení za dobu své účinnosti doznalo značných změn. Nařízení nemusí být do zákona implementováno, jelikož nařízení Evropské unie jsou právními akty ve smyslu čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie, které mají obecnou působnost, jsou závazné v celém svém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech EU, na které se vztahují.

Vnitrostátní soudy jsou při výkladu vnitrostátního práva povinny přihlédnout k veškerým pravidlům daného práva a uplatnit jím uznané metody výkladu tak, aby bylo v co nejširším rozsahu a při respektování znění a účelu příslušných směrnic dosaženo výsledku,

který směrnice sledují, a zároveň i souladu s čl. 288 třetí pododstavec Smlouvy o fungování EU. Soudní dvůr EU však již také rozhodl, že zásada konformního výkladu vnitrostátního práva má určité meze. Povinnost vnitrostátního soudu přihlížet k unijnímu právu, pokud vykládá a aplikuje relevantní pravidla vnitrostátního práva, je omezena obecnými právními zásadami a nemůže sloužit jako základ pro výklad vnitrostátního práva *contra legem* (např. **C-122/17 Smith**).

Pokud předkládající vnitrostátní soud dospěje k závěru, že nemůže provést konformní výklad dotčené vnitrostátní právní úpravy, je třeba zkoumat, zda relevantní článek směrnice může mít přímý účinek, kterého by bylo možné se dovolávat vůči správci daně. Tak je tomu v případech, kdy se ustanovení směrnice z hlediska obsahu jeví jako nepodmíněná a dostatečně přesná a jestliže členský stát takové ustanovení směrnice neprovedl ve stanovené lhůtě do vnitrostátního práva, nebo ho provedl nesprávně. Jednotlivci se mohou dovolávat takových ustanovení zejména vůči všem správním orgánům tohoto státu (např. **C-413/15 Farrell**).

Vzhledem k tomu, že daň z přidané hodnoty je v České republice významně upravena unijním právem, je nezbytné při výkladu nároku na odpočet DPH vycházet také z judikatury Soudního dvora EU, která je aktivním prvkem v „dotváření“ práva a která významným způsobem ovlivňuje chápání a výklad mnohých ustanovení Směrnice.

Tento přístup již opakovaně potvrdil i Nejvyšší správní soud:

[29] (...) *Jedním ze základních interpretačních principů unijního práva je totiž zásada nepřímého účinku směrnic. V souladu s ní je vnitrostátní soud při aplikaci ustanovení vnitrostátního právního předpisu zavedeného za účelem provedení směrnice povinen vykládat vnitrostátní právo ve světle znění a účelu směrnice (rozsudky Soudního dvora z 10. 4. 1984, věc C-14/83, Von Colson, bod 26, z 13. 11. 1990, věc C-106/89, Marleasing, bod 8, z 14. 7. 1994, věc C-91/92, Faccini Dori, bod 26, či z 5. 10. 2004, věc C-397/01, Pfeiffer a další, body 113–116). Tento výklad může členský stát zásadně zastávat i vůči jednotlivci, jakkoliv nemůže vyústit v situaci, v níž směrnice sama o sobě a nezávisle na vnitrostátním prováděcím aktu ukládá jednotlivcům povinnosti (rozsudky Soudního dvora z 8. 10. 1987, věc C-80/86, Kolpinghuis Nijmegen, body 12–14, či z 5. 7. 2007, věc C-321/05, Kofoed, bod 45). Povinnost dostát této zásadě potvrdil ve své rozhodovací praxi rovněž Ústavní soud (viz zejména nálezy z 3. 5. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 66/04, Eurozatykač, body 79–82, z 16. 7. 2015, sp. zn. III. ÚS 1996/13, Generali Pojišťovna, bod 47, či z 14. 5. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 45/17, Data Retention III, bod 54). Stejně k otázce přistupuje i NSS (např. rozsudek z 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016–29, č. 3448/2016 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu z 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022–48). (NSS 9 Afs 254/2023–53)*

Nejvyšší správní soud také potvrdil, že povinnost neaplikovat vnitrostátní právo (v případě splnění stanovených podmínek) přitom jednoznačně tíží i správní orgány, a to, aniž by musely nejdříve vyčkat vyjasnění výkladu unijního práva Soudním dvorem EU. Vnitrostátní orgány jsou povinny aplikovat unijní právo, přičemž v případě splnění podmínek pro přímý účinek i způsobem, jenž vyloučí z aplikace vnitrostátního práva ustanovení právního řádu (NSS 5 Afs 62/2012–36, **AT CAR**, s. r. o., bod 41).

Podle ustálené judikatury Soudního dvora EU platí, že výklad ustanovení unijního práva vyžaduje, aby bylo zohledněno nejen znění takového ustanovení, ale i kontext, do něhož je zasazeno, jakož i cíle a účel, které sleduje akt, jehož je součástí (**C-340/22 Cofidis**).

Jak také vyplývá z ustálené judikatury Soudního dvora EU, význam a dosah pojmů, pro které nemá unijní právo žádnou definici, je třeba určit v souladu s jejich obvyklým

smyslem v běžném jazyce, s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém jsou použity, a cílům, které sleduje právní úprava, jejíž součástí jsou (C-526/19 *Entoma*, bod 29).

Z dalších „obecných“ závěrů Soudního dvora EU je důležitá např. zásada neutrality, prostřednictvím které unijní normotvůrce vyjádřil v oblasti DPH obecnou zásadu rovného zacházení. Brání mimo jiné tomu, aby bylo při vybírání DPH rozdílně zacházeno s hospodářskými subjekty, které uskutečňují stejná plnění (např. C-449/19 *WEG Tevesstraße*).

Podle ustálené judikatury Soudního dvora EU tato zásada rovněž vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno. Rozdílné zacházení je odůvodněno, pokud je založeno na objektivním a důvodném kritériu, tj. pokud je v souladu s právně přípustným cílem sledovaným dotčenou právní úpravou a pokud je tato rozdílnost přiměřená cíli sledovanému dotčeným zacházením (např. C-555/19 *Fussl Modestraße Mayr*).

Související ustanovení:

§ 2 – předmět daně

Související předpisy:

čl. 1 Směrnice – základní princip fungování systému DPH

§ 2 Předmět daně

(1) Předmětem daně je

- a) dodání zboží za úplatu osobou povinnou k dani, která jedná jako taková, s místem plnění v tuzemsku,
- b) poskytnutí služby za úplatu osobou povinnou k dani, která jedná jako taková, s místem plnění v tuzemsku,
- c) pořízení
 1. zboží z jiného členského státu za úplatu s místem plnění v tuzemsku osobou povinnou k dani, která jedná jako taková, nebo právnickou osobou nepovinnou k dani,
 2. nového dopravního prostředku z jiného členského státu za úplatu s místem plnění v tuzemsku osobou nepovinnou k dani,
- d) dovoz zboží s místem plnění v tuzemsku.

(2) Zdanitelné plnění je plnění, které

- a) je předmětem daně a
- b) není osvobozené od daně.

K § 2

Jedná se o základní ustanovení zákona, které vymezuje plnění, která jsou předmětem české DPH, tj. která podléhají české DPH. Plnění podléhající dani zahrnuje jak zdanitelná plnění, tak osvobozená plnění. Osvobozená plnění se dále dělí na osvobozená plnění s nárokem na odpočet a osvobozená plnění bez nároku na odpočet daně. Předmětem daně nejsou plnění s místem plnění mimo Českou republiku, ale i na tato plnění se samozřejmě vztahují relevantní ustanovení zákona.

K odst. 1 písm. a)

Pojem „dodání zboží“ v čl. 14 odst. 1 Směrnice je definován jako převod práva nakládat s hmotným majetkem jako vlastník. Dodání zboží (zákonem vymezeno v § 13) je předmětem daně, jestliže jsou splněny všechny níže uvedené podmínky zároveň:

1. Zboží je dodáno za úplatu, tj. za protiplnění poskytnuté v přímé souvislosti s dodáním zboží [včetně dotace přímo vázané k ceně plnění, viz § 4 odst. 1 písm. a)]. Zákon v § 13 odst. 4 specifikuje některá plnění, která se také považují za dodání zboží za úplatu, i když fakticky k úplatě nedochází. Z judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že aby bylo dodání zboží/poskytnutí služby uskutečněno „za úplatu“ ve smyslu Směrnice, musí existovat přímá souvislost mezi tímto poskytnutím a protiplněním skutečně obdrženým osobou povinnou k dani. Taková přímá souvislost existuje, pokud je mezi poskytovatelem a příjemcem právní vztah, v jehož rámci jsou vzájemně poskytnuta plnění, přičemž odměna obdržená poskytovatelem představuje skutečné protiplnění za službu poskytnutou příjemci služby. K tomu, aby mohlo být poskytnuté plnění považováno za uskutečněné „za úplatu“ ve smyslu Směrnice, není nezbytné, aby protiplnění za službu bylo získáno přímo od příjemce plnění, ale může být získáno i od třetí osoby. Skutečnost, že je předmětné plnění poskytnuto za cenu vyšší nebo nižší, než je cena pořizovací, a tudíž za cenu, která je vyšší nebo nižší, než je běžná tržní cena, je irrelevantní pro kvalifikaci plnění jako plnění za úplatu, jelikož taková okolnost nemůže mít vliv na přímý vztah mezi plněním, které bylo nebo má být uskutečněno, a protiplněním, které bylo nebo má být obdrženo a jehož výše je určena předem a podle jasně stanovených kritérií (**C-612/21 Gmina O.**).
2. Zboží je dodáno osobou povinnou k dani, která jedná jako taková. Zjednodušeně řečeno, zboží je dodáno osobou samostatně uskutečňující ekonomickou činnost nebo „skupinou“ (viz § 5).
3. Místo plnění dodávaného zboží se nachází na území České republiky (příslušná pravidla pro určení místa plnění jsou obsažena v § 7, § 7a a § 8). Tento pojem byl Soudním dvorem EU posuzován mnohokrát.

K odst. 1 písm. b)

Poskytnutí služby (vymezeno v § 14) je předmětem daně, jestliže jsou splněny všechny níže uvedené podmínky zároveň:

1. Služba je poskytnuta za úplatu, tj. za protiplnění poskytnuté v přímé souvislosti s poskytnutím služby [včetně dotace přímo vázané k ceně plnění, viz § 4 odst. 1 písm. a)] Zákon v § 14 odst. 3 specifikuje některá plnění, která se také považují za poskytnutí služby za úplatu, i když fakticky k úplatě nedochází [viz též komentář výše k písm. a)].
2. Služba je poskytována osobou povinnou k dani, která jedná jako taková. Zjednodušeně řečeno, služba je poskytována osobou samostatně uskutečňující ekonomickou činnost nebo „skupinou“ (viz § 5).
3. Místo plnění poskytované služby se nachází na území České republiky (příslušná pravidla pro určení místa plnění jsou obsažena v § 9 až 10i).

K odst. 1 písm. c)

Předmětem daně je dále pořízení zboží z jiného členského státu, které je vymezeno v § 16. I zde platí, že pořízení zboží je předmětem daně „pouze“ v případě, že:

1. Je uskutečněno za úplatu, tj. za protiplnění poskytnuté v přímé souvislosti s dodáním zboží (včetně dotace přímo vázané k ceně plnění [viz § 4 odst. 1 písm. a)]).

2. Místo plnění se nachází v České republice (místo plnění vymezeno v § 11).
3. Pořízení je uskutečněno osobou povinnou k dani, která jedná jako taková, nebo také právnickou osobou nepovinnou k dani.

Nicméně i při splnění výše uvedených podmínek není předmětem daně zboží pořízené z jiných členských států za podmínek stanovených v § 2a (vynětí z předmětu daně).

Při pořízení nového dopravního prostředku z jiného členského státu je toto pořízení předmětem daně také v případě, kdy pořízení je uskutečněno osobou nepovinnou k dani (viz § 19c).

K odst. 1 písm. d)

Na rozdíl od výše uvedených kategorií je dovoz zboží předmětem daně bez ohledu na to, zda dovážené zboží je pořizováno za úplaty nebo bezúplatně. I dovoz zboží bez úplaty je tedy předmětem daně (ale ve vybraných případech může být od daně osvobozen, viz § 71 a násl.).

Jedinou podmínkou je, že místo plnění u dovozu zboží se nachází na území České republiky. Pravidla pro určení místa plnění u dovozu zboží jsou vymezena v § 12. Zde je nutné mít na paměti, že je-li dovážené zboží procleno (uvedeno např. do celního režimu volný oběh) na cestě již v některém jiném členském státě (např. v přístavu Hamburk), místo plnění u tohoto dovozu zboží se nachází v tomto jiném členském státě, a nikoliv v České republice (z pohledu české DPH se obvykle jedná o pořízení zboží z jiného členského státu).

K odst. 2

Všude, kde zákon používá pojem „zdanitelná plnění“, se rozumí pod tímto pojmem plnění vymezená v odst. 1, jestliže nejsou osvobozena od daně.

Z ustanovení tohoto odstavce zároveň vyplývá, že aby mohlo být nějaké plnění kvalifikováno jako „osvobozené plnění“, musí být v první řadě nejprve předmětem daně, a teprve následně lze zkoumat, zda se jedná o zdanitelné plnění nebo osvobozené plnění.

Související ustanovení:

§ 2b – vynětí z předmětu daně, § 2b – volba předmětu daně, § 5 – osoby povinné k dani, § 13 – dodání zboží, § 14 – poskytnutí služby, § 16 – pořízení zboží z jiného členského státu, § 20 – dovoz zboží

Související předpisy:

čl. 2 Směrnice – předmět daně, čl. 3 až 4 Směrnice – vynětí z předmětu daně, – celní kodex Unie

§ 2a

Vynětí z předmětu daně

(1) Předmětem daně není pořízení zboží z jiného členského státu, jestliže dodání tohoto zboží

- a) by v tuzemsku bylo osvobozeno od daně podle § 68 odst. 1 až 8 a 10 nebo by byla vrácena daň podle § 80, nebo
- b) je v členském státě zahájení odeslání nebo přepravy tohoto zboží předmětem daně s použitím
 1. zvláštního režimu pro obchodníky s použitým zbožím, uměleckými díly, sběratelskými předměty a starožitnostmi,
 2. přechodného režimu pro použité dopravní prostředky, nebo
 3. zvláštního režimu pro prodej veřejnou dražbou.

(2) Předmětem daně není pořízení zboží z jiného členského státu, pokud celková hodnota pořízeného zboží nepřekročila v příslušném ani bezprostředně předcházejícím kalendářním roce 326 000 Kč a pořízení zboží je uskutečněno

- a) osobou povinnou k dani se sídlem v tuzemsku, která není plátcem ani osobou uskutečňující pouze plnění, u kterých by neměla nárok na odpočet daně, pokud by byla plátcem, jejíž obrát v tuzemsku v bezprostředně předcházejícím kalendářním roce překročil částku podle § 6 odst. 1 nebo jejíž obrát v tuzemsku překročil v příslušném kalendářním roce částku podle § 6 odst. 2 písm. b),
- b) osobou povinnou k dani se sídlem nebo provozovnou v jiném členském státě, která
 1. je osobou registrovanou do režimu pro malé podniky pro tuzemsko, která může tento režim využívat a která jedná jako taková, nebo
 2. není osobou podle bodu 1 ani plátcem a která je ve všech jiných členských státech osobou s obdobným postavením jako v tuzemsku osoba povinná k dani se sídlem v tuzemsku, která není plátcem,
- c) osobou povinnou k dani, na kterou se v jiném členském státě vztahuje společný režim daňového paušálu pro zemědělce, nebo
- d) právnickou osobou nepovinnou k dani.

(3) Do celkové hodnoty pořízeného zboží podle odstavce 2 se zahrnuje

- a) celková hodnota pořízeného zboží z jiného členského státu bez daně, pokud je zboží odesláno nebo přepraveno do tuzemska, a
- b) celková hodnota zboží bez daně pořízeného při prodeji zboží na dálku, pokud je zboží odesláno nebo přepraveno do tuzemska.

(4) Do celkové hodnoty pořízeného zboží podle odstavce 2 se nezahrnuje hodnota pořízeného

- a) nového dopravního prostředku,
- b) zboží, které je předmětem spotřební daně,
- c) zboží uvedeného v odstavci 1.

(5) Odstavce 1 a 2 se nevztahují na pořízení zboží, které je předmětem spotřební daně, a pořízení nového dopravního prostředku.

K § 2a

Toto ustanovení vymezuje případy, kdy je zboží pořízeno z jiného členského státu, naplňuje definici pořízení zboží ve smyslu § 16 a je předmětem daně dle § 2 odst. 1 písm. c), ale pořízení tohoto zboží není předmětem daně.

K odst. 1

Zatímco v odst. 2 jsou vyňatá pořízení zboží vymezena maximálním finančním limitem a osobou, která daně pořízení zboží uskutečňuje (příjemce), v tomto odstavci jsou vyňatá pořízení zboží vymezena bez ohledu na jejich finanční hodnotu.

Toto ustanovení se nevztahuje na pořízení zboží, které je předmětem spotřební daně, a pořízení nového dopravního prostředku (viz odstavec pátý).

K odst. 1 písm. a)

Předmětem daně není pořízení zboží z jiného členského státu, jestliže by tuzemské dodání téhož zboží bylo osvobozeno od daně podle § 68 odst. 1 až 8 a 10. Jestliže by tedy z jiného členského státu bylo pořizováno letadlo leteckou společností provozující zejména